

AIVIS SUTUGOVS

PRIEKS

Šodien man dzīslās
rit skurbinošs
prieks.
Jūtos kā bērzs,
ko neprātis vējš
iegriezis trauksmainā dejā
tā,
ka elpa aizraujas
un laime uzplaiksnī sejā.
Bet sirds -
o, sirds mana šobrīd šķiet
kā mustangs prērijās
tālās,
pilns jaunības un pārgalvīgs
bez gala!
Jau atkal saule
skūpsta mani gan uz vaigiem,
gan lūpām.
Pilns bezbēdības glāstu es
ar skatu
mākoņšūpas.

ZEM DEBESĪM

Es guļu uz zāles paklāja
un sūcu
ar saules staru salmiņu
debesu kokteili.
Tas nedaudz kā piena kokteilis liekas
un nedaudz pēc saldējuma,
Bet vairāk-
pēc prieka, ka draugi tiekas
ne zem jumta, bet debessjuma.
Es zem debesīm.
Man blakus elpo koki
ar zaļām lapu mutēm
tik rāmi.
Un debesīs
peld zeltains prāmis.

NEMĀCI MANI DZĪVOT

Nemāci mani dzīvot-
Vai tad karogam kāds
Māca, kā vējā plīvot?
Vai strautam kāds māca,
Uz kuru pusi plūst?
Un vai zaram no sniega nastas
Kāds iemāca liekties un lūzt?
Vai saulei kāds māca
Citiem siltumu dot,
Un kokiem kāds iemāca salapot?
Tāpēc - nemāci mani dzīvot!
Debesis taču arī
Nemāca zvaigznēm krist,
Atdot gaismu citiem
Un dzist.
Lūdzu, nemāci mani dzīvot, -
Katram pašam tas jāapgūst,
Katram pašam jāmacās
Dzīves ceļā
Nenolūzt.

DRAUGS

Draugs ir tas, kas grūtā brīdī
Savu roku sniegs,
Un par to pats savā sirdī
Klusām pateiksies.

Draugs ir zars, kur tev kā ligzdai
Vieta vienmēr būs.
Draugs kā avots pretim steigsies,
Nekad neizzūs.

Patiess draugs pat uguns liesmās
Tevi izglābt ies.
Tuksnesī no savas blašķes
Dos tev padzerties.

Katram dzīvē nepieciešams
Draugs, kam ticēt drīkst,
Draugs, kas uzticīgs, ne ciešams,
Tāds kā ozols - sīksts!

TEVI GAIDOT

Sarkstošs vakars jau tumst
Kā dienvīdu meitene jautra,
Kā vālodze lietus, sirds tevis skumst,
Tava smaida liega un kautra.

Debesīs zvaigznes iedegas
Kā lāpas spožas un karstas,
Vien manī ilgas nerimstas
Mūsu tikšanās mirkļus tvarstot.

Kā sarkanvīns debesīs liets
Rīts uzkāpj pa saules stariem,
Jel atnāc un roku man sniedz
Pēc šķiršanās brīžiem gariem.

VECĀ ĀBELE

Jau pumpuri veras un zāle dīgst,
Brien saule pieneņu pļavā.
Kā māmuļa sirma ābele slīgst
Ābeļziedu skavās.

Kā baltas kupenas vecajos zaros
Ābeles ziedi smaržojot dus.
Veroties saulē un mākoņbaros,
Tās mūžs ir mierīgs un kluss.

Aiziet ziedonis. Pienāk nākošais.
Atkal ābele savos zaros
Auklē ziedus, un vējš to glāsta
Kā katru pavasari.

NOSLĒPUMS

mums sauļās iemiga
noslēpums
aizlauza elpas un palika
starp mums
tas smaržoja saldi
kā liepziedu tēja
bet auklēts šķita
lietus un vēja
vien atlika mums
aizmigt tam līdz
un gaidīt kad skalosies
logā rīts
negaidot kamēr
mūsu dvēseles skums
mums sauļā iemiga
noslēpums

AICINĀJUMS

šovakar
tieši šovakar iešu
laukā
mēness uz pleca man
roku liks kā
draugam
lai ir tumšs
es tomēr iešu
zvaigznes kā māsas
apskaušu ciešāk
lai ir salts
es skriešu
pa Piena ceļu
kas kā jaundzimis
prieks tik balts
man jāiet jau šovakar
lūk jau mēnesstars
aicinoši
manu roku skar
ir laiks
es ceļos
un eju
ar saviem sapņiem
starp sauli un pasauli
dejoj

TU DZĪVO, VAI TIKAI EKSISTĒ?

Tu dzīvo, vai tikai... eksistē ?
Un vientulība skumjām
Ar asarām asistē.
Tumšs. Liekas, dvēselē
Kā auksta elpa dveš
No visiem pasaules stūriem.
Un tu nespēj
Pārkāpt šiem mūriem,
Pārraut šīs virves,
Kas tevi saista
Pie skumju koka,
Kura lapas
Ir tavas asaras,
Tavi sapņi pēc ziemas
Būt vasarā...

ATNĀC, DRAUGS!

Atnāc tad, kad ievuziedi
Reibinoši plauks.
Tur, pie straujas upes sliedes,
Atnāc, draugs!

Atnāc tad, kad rīta rasa
Jaunu dienu sauks.
Tur, kur rudens zeltu lasa,
Atnāc, draugs!

Atnāc tad, kad augstu gaisā
Pilns būs mēness trauks.
Tur, kur rozes ziedus raisa,
Atnāc, draugs!

Atnāc tad, kad mākoņstirnas,
Skries, kur debess lauks.
Tur, kur baltas likteņdzirnas,
Atnāc, draugs!

VĒL AUGSTĀK

Vēl augstāk virs zemes un debesīm gaisā
Mirdz zvaigznes kā Visuma asaras.
Kā dzeltenas lapas komētas kaisa
Dzīļu rudens pēc kosmosa vasaras.

Kā sniegpārslas ledainas planētas dveš
No sevis mūžīgu salu.
Tur nav atkušņa- klejo vien stindzinošs vējš,
Apsolot dzīvībai galu...

Raisās zvaigžņu pumpuri, komētas plaukst
Kā pienenes kosmosa laukā.
Zvaigžņu lietu kā bērzu sulas dzer
Visums no milzīga trauka.

Tik smaržīgs kā siena vāls mūžības lauks,
Kā papardes zieds, kad Jāņunakts klāt.
Lai gan zvaigznes kā dzērves rudenī sauks,
To sirdī sev vēlēšos saglabāt.

PIENA CEĻŠ

Debesis sajoztas
Ar šo sniegbalto jostu.
Zvaigžņu jahtas brauc
Pa to uz mīlas ostu...
Bet varbūt-
Tā ir rēta kosmosa krūtīs,
Lai mēs,
Raugoties caur aizsalušām rūtīm,
Redzētu, ka sāp ne tikai mums.

Balts un augsts
Kā tilts pār Visuma jūru,
Kā dzīve, kurai pāri iet
Daudz likteņu gaišu.
Un sūru.

PELĶES

Debesis mazgā seju
Mazajās jūrās.
Nomazgā sāpes
Un bēdas sūrās.
Bet zvaigznes
Kā mazos spoguļos
Skata sevi pelķēs.
Un mēness tajās
Stāda neļķes.

Vai gan visa mūsu dzīve
Nav redzama jūsu sejās,
Kuras bradā miljoniem kāju?
Pat skarbā vējā
Un ledus skavās
Jūs paliekat
Mūsu dzīves mazie spoguļi,
Kas zem citu kājām
Noguļas...